



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci:

žalobce: **Nová škola v Olomouci, základní škola, z. ú., IČ 05753139,**
sídlem Wolkerova 70/20, Nová Ulice, 779 00 Olomouc

v řízení zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem,
sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,**
sídlem Karmelitská 7, Praha 1

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy
ze dne 5. 6. 2018, č. j. MSMT-12337/2018-2**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra školství ze dne 5. 6. 2018, č. j. MSMT-12337/2018-2, kterým zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. MSMT-31370/2017-4, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o zápis základní školy do rejstříku škol a školských zařízení.
2. V první žalobní námitce žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí, neboť žádost byla zamítnuta na základě ustanovení § 148 odst. 3 písm. b) školského zákona, a z napadaného rozhodnutí není zřejmé, s jakou konkrétní částí Dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České Republiky 2015-2020 (dále jen „DZ ČR“) a Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvojem vzdělávací soustavy Olomouckého kraje 2016 (dále jen „DZ OK“) je žádost žalobce v rozporu. Argumentace žalovaného směřovala k vyhodnocení kapacitních možností stávajících škol ve městě Olomouci, přičemž nenaplněnost stávajících kapacit je vztažena ke znění DZ OK. DZ ČR je naproti tomu citován jen ve zcela obecné rovině (odkaz na kapitolu B Základní vzdělávání DZ ČR), když žalovaný neidentifikuje žádnou konkrétní část dlouhodobého záměru, s tím, by byla žádost v rozporu.
3. Žalobce se však kromě toho namítá, že jeho žádost není v rozporu s kapitolou B DZ ČR, když v ní uvedená formulace řeší tolik problém nedostatečných kapacit škol v určitých lokalitách (což je úkolem obcí, které jsou podle § 178 odst. 1 školského zákona povinny zajistit podmínky pro školní docházky dětí s místem trvalého pobytu na jejich území), zcela zjevně však není překážkou vzniku nestátních škol v lokalitách, v níž existují nenaplněné kapacity ve školách zřizovaných veřejnými zřizovateli.
4. Žalobce vylučuje i rozpor s DZ OK, neboť z ustanovení DZ OK plyne pouze to, že zřizování nových základních škol není vyloučeno, měla by se však dávat přednost vzniku tříd s alternativní pedagogikou nebo specificky zaměřených tříd u stávajících základních škol. S odkazem na ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) žalobce zdůraznil, že nyní rozhodné, zda dlouhodobý záměr vznik školy podporuje, nýbrž to, zda mu aktivně brání. Takováto překážka zjištěna nebyla a důvody pro zamítnutí žádosti proto dle žalobce neexistují. Navíc údaje o kapacitách ve stávajících školách jsou velmi nespolehlivé a nelze na nich založit rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Jedná se o údaje staršího data a nad to o počty nominální (maximálně možné), které nemusí odpovídat stávajícím kapacitám. Žalobce navíc zdůraznil, že v Olomouci není žádná základní škola, která zajišťuje vzdělání plně v souladu s koncepcí Montessori, v okolí Olomouce je jedinou alternativou základní a mateřská škola Horka nad Moravou, jejichž kapacitní možnosti však neuspokojí poptávku po tomto typu vzdělávání. Vznik daného typu základní školy podporuje Rada města Olomouc a kladně se vyjádřil i Krajský úřad Olomouckého kraje, což považuje žalobce za podstatné ve vztahu k posouzení, zda žádost je v souladu DZ OK. Ministerstvo má sice odlišný názor, ten však zdůvodnil pouze lakonicky odkazem na koncepci rozvoje školství statutárního města Olomouce na období 2015-2020, ve kterém je uvedeno, že kapacita základních škol je „v současné době dostatečná“. Vůbec však se nepřihlédlo k tomu, že se situace mohla od přijetí koncepce změnit. Ministerstvo tedy vůbec nezohlednilo kladná stanoviska zmíněných orgánů veřejné správy, což dle žalobce vykazuje znaky svévole ze strany Ministerstva. Tuto námitku uvedenou v rozkladu ministr zcela odmítl s tím, že stanoviska nemají povahu závazných stanovisek, žalobce proto namítá jak nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, tak i nedostatečné zjištění skutkového stavu.
5. Žalobce, dále namítá nesprávnou interpretaci ustanovení § 148 odst. 3 školského zákona a vytýká žalovanému, že nad rámec taxativního výčtu důvodů, pro které je možné žádosti o zápisu do školy vyhovět, dovodil existenci dalších důvodů, které však zákoně obsaženy nejsou. Pokud není

prokázáno naplnění některého ze zákonných důvodů, je Ministerstvo povinno žádosti vyhovět. Žalobce je přesvědčen, že všechny podmínky stanovené zákonem splnil.

6. Ve třetí žalobní námitce vytýká žalobce žalovanému, že založil rozhodnutí na protiústavní interpretaci § 148 odst. 3 školského zákona, když bez opory v zákoně dovedl diskreční pravomoc žalovaného zvážit, zda je či není vznik nové školy zapotřebí. Odkázal přitom na to, že právo zakládat soukromé školy je garantováno na ústavně právní úrovni ustanovením čl. 33 Listiny základních práv a svobod, z něhož v žádném případě nelze dovodit, že by výkon tohoto práva byl podmíněn nedostatkem kapacit ve školách zřízených veřejnými zřizovateli. Výkon práva zakládat soukromé školy lze omezit výhradně zákonem a nelze jej zcela vyloučit. Odkázal na názory publikované v odborné literatuře s tím, že právo zřizovat nestátní školy je nezbytným důsledkem otevřeného charakteru vzdělávání v demokratické pluralitní společnosti a musí tak zahrnovat právo na alternativu, která je výslovně zakotvena např. ve třetím odstavci čl. 33 Listiny i kupříkladu v čl. 14 odst. 3 Listiny EU. Stejně právu není naproti tomu výslovně stanoveno Úmluvou, judikatura ESLP však k němu došla k interpretaci čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Odkázal na stěžejní rozsudek ve věci Kjeldsen, Madsen a Pedersen proti Dánsku, odst. 50. Žalovaný tak zcela v rozporu se zákonem i Ústavou spojil možnost vzniku nové školy s naplněním stávající kapacit, čímž realizaci práva založit nestátní školu zcela popřel.
7. Ve čtvrté žalobní námitce namítá žalobce, že byla porušena práva žalobce na ochranu legitimního očekávání, neboť rozhodnutí o jeho žádosti se výraznou měrou odchyluje od zavedené správní praxe i od jiných rozhodnutí žalovaného. Dle dosavadní správní praxe známé žalobci z minulých období DZ ČR nebyl interpretován tak, že by Ministerstvo podmiňovalo vyhovující rozhodnutí splněním podmínky nedostatečných kapacit ve stávajících školách. Jedná se tak o novou podmínku, kterou žalobce nemohl v době přípravy žádosti a jejího podání předjímat. Je přesvědčen o tom, že zavedená správní praxe nemůže být svévolně přehodnocena a nahrazena jinou, aniž by došlo ke změně příslušného dlouhodobého záměru, a to ani v případě, kdy by Ministerstvo bylo subjektivně přesvědčeno o tom, že nová praxe je správnější a vhodnější.
8. V páté žalobní námitce žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím jsou porušeny základní zásady vzdělávání vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 1 školského zákona. V první řadě namítá porušení zásady zohledňování vzdělávacích potřeb jednotlivce, když dlouhodobý záměr ČR i kraje zcela neproporcionálně upřednostňuje zájmy systému jako celku před zájmy konkrétních jednotlivců. Bezohlednost je zcela očividná z konstatování dostatečnosti kapacit škol nacházejících se v okolí místa, kde má být škola, o jejichž vznik žalobce žádá, aniž Ministerstvo zohledňuje, zda školy s údajně volnými kapacitami nabízejí vzdělávání v kvalitě, která bude srovnatelná se vzděláváním, které chce nabízet žalobce. Sama skutečnost, že právní předpisy připouštějí vyšší počet dětí ve třídách těchto škol, však nevypovídá nic o tom, zda v takových počtech lze poskytovat adekvátní vzdělání.
9. Dle žalobce došlo také k porušení zásady vzájemné úcty, respektu, názorové snášenlivosti, solidarity a důstojnosti všech účastníků vzdělávání, když interpretací dlouhodobých záměrů žalovaný fakticky brání vzniku a rozvoji alternativních proudů ve vzdělávání, které přitom mají být logickým doplněním proudu hlavního, který je prezentován vzděláváním ve školách zřízených státem. Přitom zdůraznil, že školy zřizované neveřejnými zřizovateli jsou integrální součástí vzdělávacích soustavy ČR a nikoliv pouze okrajovým doplňkem sloužícím ke krátkodobému pokrytí nedostatku kapacit ve školách zřizovaných státem. Dále byla porušena zásada možnosti každého vzdělávat se po dobu celého života při vědomí spoluodpovědnosti za vzdělávání, neboť rodiče, kteří mají zájem o naplnění tohoto záměru, s ohledem na závěry rozhodnutí žalovaného tento uplatnit nemohou. Důraz na zkvalitnění výuky ku prospěchu žáků je přitom ve veřejném zájmu.

10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu, jako nedůvodnou zamítnout, přičemž odkázal na odůvodnění žalobou napadaného rozhodnutí. Zdůraznil, že vyjádření Krajského úřadu Olomouckého kraje nemá povahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, že vyjádření Krajského úřadu Olomouckého kraje neobsahovalo žádné bližší zdůvodnění souhlasného stanoviska a nebylo podloženo žádnými faktickými údaji k demografickému vývoji ani k obsazenosti škol ve statutárním městě Olomouci a jako podklad pro rozhodnutí proto mělo nízkou vypovídající hodnotu. Ohledně kritérií obsazenosti školy v konkrétní lokalitě odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 15/2016-42. Dle žalovaného nebylo dotčeno žádné ústavní právo žalobce, když zcela v souladu s ustanovením v § 148 nebylo vyhověno žádosti o zápis školy do školského rejstříku z důvodu, že byl shledán rozpor s dlouhodobým záměrem. Žalovaný poukázal na to, že žalobcem navrhovaná základní škola byla s účinností od 1. 9. 2015 a od 1. 9. 2016 zapsána do školského rejstříku s podmínkou doložení dokladů dle § 147 odst. 2 školského zákona. Žalobce však v obou případech nedoložil požadované doklady a tudíž rozhodnutí o zápisech nenabyla účinnosti. Předchozí Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávání soustavy Olomouckého kraje z roku 2012 neupravoval vznik nových základních škol, naproti tomu aktuální účinný Dlouhodobý záměr tohoto kraje dovoluje zřízení nových základních škol zcela výjimečně při zohlednění základních škol v kraji. Žalovaný proto nemohl postupovat v rozporu se zavedenou správní praxí a konkrétní judikaturou.
11. Soud ve věci rozhodl, aniž by nařizoval jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k soudem zaslané výzvě nevyjádřil, a proto má soud za to, že s tímto postupem v souladu ustanovením § 51 s. ř. s. souhlasí.
12. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce dne 9. 11. 2017 požádal o zápis základní školy, jež měla poskytnout vzdělávání na adrese Grégrova 302/9, Olomouc do rejstříku škol a školských zařízení s účinností od 1. 9. 2018. Jako důvod zde bylo uvedeno, že Nová škola v Olomouci vznikla z iniciativy rodičů dětí z Olomouce, které navštěvují obecní základní školu v Horce nad Moravou s třídami s výukou Montessori. Kapacita Montessori tříd této školy již není pro zájemce z Olomouce dostačující, škola přijímá přednostně děti z Horky nad Moravou. Na území Olomouce je ve školním roce 2017/2018 v provozu 7 soukromých mateřských škol a předškolní zařízení, které uplatňují Montessori metodu nebo její prvky. V těchto zařízeních je celkem téměř 200 dětí, z toho 50 předškoláků. Rodiče těchto dětí mají zájem o základní školu uplatňující metodu Montessori. Další zájemci o Montessori základní školu jsou děti, které docházejí do lesních školek, nebo jsou v domácím vzdělávání v předškolním věku.
13. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva ze dne 29. 1. 2018, č. j. MSMT-31370/2017-4. Ministerstvo s odkazem na ustanovení § 148 školského zákona a na ustanovení § 2 odst. 3 školského zákona, dle kterého je vzdělávání veřejnou službou, uvedlo, že stát nese za službu odpovědnost z hlediska dostupnosti a kvality, ale také z hlediska efektivity jejího poskytování. K povaze dlouhodobých záměrů Ministerstvo odkázalo na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 10 A 15/2016-42. Soulad žádostí je tedy nutno hodnotit vzhledem k dlouhodobým záměrům jako celku a s ohledem na základní zásady v nich vytčené. Přitom odkázalo na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2010, sp. zn. 4 ÚS 1508/09, i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2019, č. j. 7 As 52/2007. Konstatovalo některé body DZ ČR, při čemž zdůraznilo, že vychází z premisy efektivního nastavení sítě škol a školských zařízení. Připustilo, že v bodě 2. kap. E. 1. Hlavní cíle změn ve školském rejstříku v letech 2015-2020 se sice uvádí, že v oblasti základního vzdělávání bude podporováno navyšování kapacit základních škol tak, aby byly do školního roku 2016/2017 zajištěny kapacity pro přijetí celého populačního ročníku v rámci spádového obvodu každé základní školy, (na zápis základních škol neveřejných zřizovatelů tedy toto ustanovení přímo nedopadá), záměr

neposilovat kapacity i u základních škol jiných zřizovatelů je však patrný z jiných ustanovení z DZ ČR.

14. V části Strategie rozvoje regionálního školství v kapitole B. Základní vzdělávání se uvádí, že kapacity základních škol jsou v republikovém měřítku dostačující a k rozšiřování sítě škol může dojít k závislosti v demografickém vývoji v jednotlivých lokalitách. Opatření B. 1 DZ ČR pak váže posilování kapacit základních škol výhradně na demografický vývoj. Dlouhodobý záměr operuje s historicky determinovanou a na poměry evropských zemí hustou sítí škol, přičemž explicitně podporuje rozšiřování kapacit těch stávajících, přičemž vznik škol nových připouští pouze v odůvodněných případech, a to výhradně s ohledem na demografický vývoj v daném území. Přestože DZ ČR v kapitole E. 1. rozšiřování kapacit základních škol neveřejných zřizovatelů přímo neřeší, základní zásady DZ ČR pracují s institutem kapacit a z nich lze dovodit požadavek na efektivní uspořádání vzdělávací soustavy a z něj vyplývající požadavek na uspořádání kapacit ve školství, včetně základního, které zajistí přijetí celého populačního ročníku.
15. V DZ OK v kapitole 2. 3. 2 Základní vzdělávání je ve střednědobých návrzích a záměrech Krajského vzdělávání na léta 2016-2020 mimo jiné uvedeno: „*Zcela výjimečně zřizovat nové ZŠ*“ a jako ukazatel ke sledování dosaženého stavu DZ OK pak uvádí „*počet ZŠ v kraji*“. Ministerstvo se proto z důvodu zachování uvedených kritérií zaměřilo na počet a naplněnost základních škol v lokalitě, ve které se nachází požadované místo poskytovaného vzdělávání předmětné ZŠ, a zjistilo, že uvedené školy vykazují ve školním roce 2017/2018 62% naplněnost. Ve statutárním městě Olomouc je nejvyšší povolený počet žáků v základních školách 12 921 žáků, přičemž vykazovaný počet žáků k 30. 9. 2017 je 9 156 žáků. Naplněnost škol tedy činí 70,9%. K 30. 9. 2016 to bylo o 67,7% a k 30. 9. 2015 pak 68,1%. Z uvedeného je zřejmé, že i přes mírný nárůst naplněnosti škol je v místě dostatek volných kapacit pro přijetí dalších žáků. Při posuzování žádosti o zápis škol do rejstříku není rozlišován způsob výuky v základní škole. Rámcově vzdělávací program, podle kterého školy tvoří svůj školní vzdělávací program, je společný pro všechny směry vzdělávání. Způsob výuky v základní škole (tj. v jednotlivých třídách školy) lze totiž v první řadě ovlivňovat u již existujících škol a není nezbytný vznik další školy. Ministerstvo pak znovu odkázalo na § 148 a uvedlo, že pokud je shledán nesoulad s citovanými DZ, je to zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Dle školského zákona není žádný právní nárok na zápis nové školy do školského rejstříku, jen z toho důvodu, že v místě není praktikován určitý princip a způsob výuky. Tento argument neobstojí ani jako „zcela výjimečný případ“ ve smyslu ustanovení DZ OK, protože způsob výuky mohou zákonní zástupci ovlivnit i jinak než jen založením zcela nové školy. Ke stanovisku obce Ministerstvo uvedlo, že není tímto stanoviskem vázáno, i když je jedním z podkladů rozhodnutí, které má Ministerstvu pomoci při jeho rozhodování. To však musí vést vlastní úvahy, vyhodnotit situaci v daném místě a podle ní posoudit podklady rozhodnutí mezi které spadá i stanovisko obce. Pokud Ministerstvo zjistí, že žádost není v souladu s DZ ČR či DZ OK, je povinno, i přes kladné stanovisko, žádost zamítnout. Proto Ministerstvo žádost zamítlo.
16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém uvedl v podstatě shodné námitky jako v podané žalobě. O rozkladu rozhodl ministr napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl, když jednotlivé námitky uvedené v rozkladu neshledal důvodnými. Zdůraznil, že republikové i krajské dlouhodobé záměry pro účely zápisu nových základních škol nerozlišují mezi zřizovateli a rovněž se při posuzování žádosti o zápis nečiní rozdíly v souvislosti se způsobem výuky. Nesoulad s dlouhodobým záměrem kraje, který byl jednoznačně prokázán, sám o sobě vede k zamítnutí žádosti o zápis školy do rejstříku škol a školských zařízení. Není proto důležité, že nebyla uvedena a citována konkrétní část dlouhodobého záměru ČR, s nímž je žádost v rozporu. Navíc Ministerstvo na straně 2 napadeného rozhodnutí uvedlo konkrétní pasáže dlouhodobého záměru, které na daný případ aplikovalo. Pokud jde o neaktuálnost údajů, uvedl ministr, že v rozhodnutí Ministerstvo vycházelo z údajů vztahujících se k aktuálnímu školnímu roku, tedy údajů platných. Ztotožnil se i s tím, že vyjádření Krajského úřadu Olomouckého kraje a Rady města

Olomouce nemají povahu závazných stanovisek ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí proto považuje za přezkoumatelné a nebylo dle názoru ministra dotčeno žádné právo účastníka řízení zaručené ústavním pořádkem. Čl. 33 Listiny nestanovuje neomezené právo na zřizování nestátních škol, když se v něm uvádí, že lze zřizovat jiné školy než státní a vyučovat jen za podmínek stanovených zákonem. Školský zákon pak vymezuje situace, při nichž správní orgán žádosti o zápisu školy do rejstříku nevyhoví. Ten byl v dané věci shledán. Ani tvrzení účastníka o rozporu napadeného rozhodnutí se zavedenou správní praxí neshledal důvodným, neboť účastník řízení neuvedl konkrétní řízení, v němž mělo Ministerstvo rozhodovat odlišně, proto není možno se k této námitce blíže vyjádřit. Argumentace týkající se porušování základních zásad vzdělávání se vztahuje k soustavě existujících škol a školských zařízení, nikoli k řízení o zápis. Školský zákon se zásadami obsaženými v § 2 odst. 1 nespojuje v souvislosti s řízením o zápisu školy do rejstříku škol a školských zařízeních žádné účinky. Zásady a cíle zakotvené v § 2 školského zákona nejsou relevantní ve vztahu k důvodu, který vedl k zamítnutí žádosti účastníka řízení, přestože není pochyb o tom, že základní škola slouží k naplnění cílů vzdělávání stanovených v § 2 školského zákona, zásady a cíle zakotvené v § 2 školského zákona nemají vliv na posouzení na projednávané věci.

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze po posouzení věci neshledal námitky vznesené žalobcem důvodnými, a to z následujících důvodů:
19. Podle § 9 odst. 1 školského zákona „Ministerstvo zpracovává dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky, projednává jeho návrh s příslušnými ústředními odborovými orgány, příslušnými organizacemi zaměstnavatelů s celostátní působností a s kraji, předkládá jej vládě ke schválení a zveřejňuje jej způsobem umožňujícím dálkový přístup. Vláda předkládá dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu k projednání“.
20. Podle § 9 odst. 2 školského zákona „Krajský úřad zpracovává v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji a předkládá jej ministerstvu k vyjádření. Část dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji, týkající se vzdělávání ve školách a školských zařízeních zřizovaných krajem, předkládá rada kraje zastupitelstvu kraje ke schválení. Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji je vždy zveřejňován způsobem umožňujícím dálkový přístup.“
21. Podle § 148 odst. 2 školského zákona „Orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku zamítne v případě, že žádost nesplňuje náležitosti stanovené tímto zákonem, a uvedené nedostatky nebyly na výzvu tohoto orgánu v jím stanovené přiměřené lhůtě odstraněny.“
22. Podle § 148 odst. 3 školského zákona „Orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že
 - a) *žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje,*
 - b) *nejsou dány předpoklady pro řádnou činnost školy nebo školského zařízení po stránce personální, materiální a finanční,*
 - c) *žádost obsahuje nepravdivé údaje nebo činnost školy nebo školského zařízení by nebyla v souladu s právními předpisy.*“

23. *V prvním žalobním bodu* se žalobce dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou dovozuje z tvrzení, že z rozhodnutí není zřejmé, **s jakou konkrétní částí DZ ČR a DZ OK je žádost žalobce v rozporu.**
24. Soud přezkoumal obě napadená rozhodnutí, jejichž obsah shrnul v bodech 13 až 16, z hlediska jejich přezkoumatelnosti a konstatuje, že odůvodnění napadených rozhodnutí shledal zcela srozumitelná, logická a odpovídající právní úpravě, která se na posouzení dané věci vztahuje. Soud dodává, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1, písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP). Takové vady rozhodnutí v daném případě soud u napadených rozhodnutí neshledal.
25. Námítku žalobce, že v napadeném rozhodnutí není specifikováno, v čem spočívá nesoulad žádosti s **DZ ČR** a DZ OK s tím, že argumentace žalovaného směřuje pouze k vyhodnocení kapacitních možností stávajících škol, vyvrací výše uvedená citace obou napadených rozhodnutí, z níž vyplývá, že ministerstvo poukázalo konkrétně ve vztahu DZ ČR na bod 2. kapitoly E. 1. Hlavní cíle změn ve školském rejstříku v letech 2015-2020 a dále kapitolu B. Základní vzdělávání a Opatření B. 1 DZ ČR. Ve vztahu k DZ OK poukázalo na kapitolu 2.3.2 Základní vzdělávání. Ministr za důvod vedoucí k zamítnutí žádosti uvedený v prvostupňovém rozhodnutí shledal rozpor s Dlouhodobým záměrem, konkrétně s částí „Strategie rozvoje regionálního školství“, kapitolou B „Základní vzdělávání“, a s opatřením B.1, jakož i s Dlouhodobým záměrem Olomouckého kraje, stojící na naplněnosti kapacit ve školách na území města Olomouce, a zdůraznil, že ministerstvo nevymezilo žádný další důvod pro zamítnutí žádosti jsoucí nad rámec § 148 odst. 3 školského zákona. S tímto závěrem se soud shoduje a dodává, že oba správní orgány se předmětnou žádostí žalobce zabývaly velmi pečlivě, vycházely přitom z konkrétních zjištění daného případu a tomu odpovídá i podrobné odůvodnění úvah, které správní orgány vedly k zamítnutí žádosti. Soud považuje v této souvislosti za nutné zdůraznit, že řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení o rozkladu tvoří jeden celek, a proto soud žalobcem uplatněné námítky hodnotí i z hlediska jejich vypořádání ministerstvem v prvostupňovém rozhodnutí. Soud si je vědom toho, že ministr v rozhodnutí o rozkladu odkázal na to, že s rozkladovými námítkami, z velké části shodnými jako v nyní projednávané věci, se vypořádal již ve dříve vydaném rozhodnutí o rozkladu ze dne 17. 4. 2018, č. j. MSMT-5487/2018-5, a považuje za nutné zdůraznit, že vypořádání rozkladových námitek pouhým odkazem na jiné

rozhodnutí, i když v obdobné věci, nelze v obecné rovině považovat za dostatečné. V nyní projednávané věci, však soud dospěl k závěru, že se i ministr, byť celkem stručně, jednotlivými rozkladovými námitkami zabýval, jeho úvahy jsou přezkoumatelné a s ohledem na podrobné zdůvodnění prvostupňového rozhodnutí, na jehož závěry mistr odkázal, považuje soud uvedené důvody za dostatečné.

26. K námitce žalobce, že formulace bodu B 1 DZ ČR není překážkou vzniku nestátních škol v lokalitách, v nichž existují nenaplněné kapacity ve školách zřizovaných veřejnými zřizovateli a současně k poukazu žalobce na DZ OK, který nevylučuje zřizování nových základních škol, soud uvádí, že nelze pominout logickou návaznost dlouhodobých záměrů, a sice že dlouhodobý záměr Olomouckého kraje navazuje na Dlouhodobý záměr České republiky, přičemž tuto skutečnost lze dovodit i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 52/2007, ***"dlouhodobý záměr je strategickým dokumentem vlády, z čehož rezultují dva podstatné závěry. Především je nutno si uvědomit, že jde o podkladový materiál nejen odborný, ale že má též charakter politického dokumentu; na rozdíl od plánů operativních, taktických a podobně jde o dokument, který stanoví základní směry, kterými se má řešená problematika ubírat ve střednědobém až dlouhodobém časovém horizontu. Z těchto důvodů tedy nelze jistě očekávat, že bude řešit jednotlivosti; ty budou rozpracovány právě v již posledně zmiňovaných typech plánů a jejich konkretizace se pak bude odehrávat v rámci užitého diskrečního oprávnění ministerstva. Základní zásady v něm vytyčené však musí být při rozhodování vždy respektovány."*** V daném případě z bodu B 1 DZ ČR vyplývá, že kapacity základních škol jsou v republikovém měřítku dostačující, a že k rozšiřování sítě škol může dojít v závislosti na demografickém vývoji v jednotlivých lokalitách. V návaznosti na uvedené pak DZ OK umožňuje (jak již uvedlo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí) „v odůvodněných případech (...) vznik tříd s alternativní pedagogikou či specificky zaměřených tříd“, zatímco zřizování nových škol připouští „*zcela výjimečně*“. Žalobce rovněž opomíjí, že se ministerstvo právě s ohledem na nutnost dodržení DZ ČR i DZ OK, zaměřilo na zjištění konkrétního počtu a naplněnosti základních škol v posuzované lokalitě, ve které se nachází požadované místo poskytovaného vzdělávání předmětné základní školy a rovněž se zabývalo i vývojem kapacit základních škol a předpokládaným vývojem věkové kategorie žáků základních škol v posuzovaném regionu. Tomuto postupu nelze dle soudu ničeho vytknout, neboť ministerstvo bylo povinno tyto skutečnosti na základě konkrétních zjištění (uvedených podrobně v prvostupňovém rozhodnutí) vyhodnotit a učinit závěr, zda v daném případě je či není dán důvod k zápisu další základní školy v dané lokalitě do školského rejstříku, resp. zda žádost je či není v souladu s DZ ČR ani s DZ OK. Soud proto k této dílčí námitce uzavírá, že v případě podané žádosti nebyly naplněny podmínky stanovené v DZ ČR ani v DZ OK, což je podloženo konkrétními zjištěními v daném kraji.
27. Obecná námitka vznesená žalobcem, že formulace bodu B 1 DZ ČR není překážkou vzniku nestátních škol v lokalitách, v nichž existují nenaplněné kapacity ve školách zřizovaných veřejnými zřizovateli, nemůže být úspěšnou, neboť vždy je nutno každý konkrétní případ, resp. žádost, posuzovat ve vztahu ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu. Totéž lze vztáhnout i na poukaz žalobce, že DZ OK nevylučuje zřizování nových základních škol, k čemuž je nutné zdůraznit, že musí být splněny všechny podmínky dané DZ ČR či DZ OK a tyto podmínky splněny v daném případě nebyly (viz kapitola 2.3.2 Základní vzdělávání DZ OK).
28. Soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou, že v daném případě nebyl zjištěn **nesoulad (rozpor) žádosti s příslušným dlouhodobým záměrem, protože není rozhodné, zda dlouhodobý záměr vznik školy podporuje, nýbrž to, zda mu aktivně brání.** Takové interpretaci ust. § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona nemohl soud přisvědčit. Skutečnost, že DZ ČR ani DZ OK nezakazují zřizování nových škol a připouští jejich zřizování „*zcela výjimečně*“, *neznamená nic jiného, než že v takovém „zcela výjimečném“ případě musí být splněny podmínky dané pro zřizování nových škol, které jsou obsaženy v DZ ČR a DZ OK.* Nezbyvá než dodat, že v daném konkrétním případě

splněny nebyly. Žalobcova výtká, že údaje o kapacitách ve stávajících školách jsou velmi nespolehlivé, je v rozporu s obsahem správního spisu, když žalobce navíc své tvrzení ničím nedokládá.

29. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že vznik uvedeného typu základní školy podporuje Rada města Olomouc a kladně se k ní vyjádřil i Krajský úřad Olomouckého kraje. Lze konstatovat, že touto námitkou se zabýval již prvostupňový orgán, který na str. 5 rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „KÚ OK doporučuje žádosti vyhovět, ve svém stanovisku však nijak neodůvodnil soulad žádosti se zásadním opatřením DZ OK vyjádřené slovy „Zcela výjimečně zřizovat nové ZŠ“. Rada města Olomouc na 42. schůzi dne 9. 2. 2016 souhlasila se zřízením základní školy, ačkoli v „Koncepti rozvoje školství statutárního města Olomouce na období 2015 - 2020“, které je zveřejněno na webových stránkách města, je uvedeno na str. 5, že „kapacita základních škol je v současné době dostatečná“. Ke stanovisku obce ministerstvo dále uvádí, že „není tímto stanoviskem vázáno, neboť stanovisko obce nemá povahu závazného stanoviska ve smyslu ustanovení § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, to znamená, že obsah stanoviska obce není závazný pro výrokovou část rozhodnutí orgánu, který vede rejstřík škol a školských zařízení. Stanovisko obce je jedním z podkladů rozhodnutí, který má ministerstvu pomoci při jeho rozhodování v souladu s kritérii stanovenými v § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona. Ministerstvo musí vést vlastní úvahy a vyhodnotit situaci v daném místě a podle ní posoudit podklady rozhodnutí, mezi které spadá i stanovisko obce. Pokud ministerstvo zjistí, že žádost není v souladu s DZ ČR či DZ OK, je povinno, i přes kladné stanovisko obce, žádost zamítnout.“ Soud se s uvedeným ztotožňuje a dodává, že v daném případě podmínka souladu žádosti s DZ ČR či DZ OK stanovená v § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona splněna nebyla (viz výše), a proto ani vyjádření Rady města Olomouce či Krajského úřadu Olomouckého kraje nemohlo vést k jinému rozhodnutí než k zamítnutí předmětné žádosti. Skutečnost, zda v Olomouci není žádná základní škola, která zajišťuje vzdělávání v souladu s koncepcí Montessori, není pro posouzení dané věci rozhodná (viz dále).
30. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitky v prvním žalobním bodu nedůvodnými.
31. Ve druhém a třetím bodu žalobce nesouhlasí s interpretací ust. § 148 odst. 3 školského zákona žalovaným, současně žalobce tvrdí, že přitom žalovaný založil napadené rozhodnutí na protiústavní interpretaci § 148 odst. 3 školského zákona a poukazuje na čl. 33 Listiny, z něhož nelze dovodit, že by výkon tohoto práva byl podmíněn nedostatkem kapacit ve školách zřízených veřejnými zřizovateli. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými.
32. Ze zákonné úpravy vyplývá, že rozhodující pro posouzení žádosti o zápis jsou zákonná kritéria, mezi nimiž má určující postavení právě soulad s dlouhodobými záměry vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy. Uvedené odráží význam vzdělávání, odpovědnost státu v oblasti školství a zásady a cíle plynoucí z ust. § 2 školského zákona. Jak již s odkazem na toto ustanovení uvedlo ministerstvo, vzdělávání poskytované podle školského zákona je veřejnou službou a stát nese za tuto službu odpovědnost z hlediska její dostupnosti a kvality, ale také z hlediska efektivity jejího poskytování. Právě kvůli potřebě zajistit dostatečné kapacity škol a školských zařízení a zároveň jejich efektivitu je žádost o zápis školy nebo školského zařízení do školského rejstříku posuzována z hlediska souladu s dlouhodobými záměry, které stanovují strategické směry rozvoje vzdělávání a vzdělávací soustavy.
33. Dlouhodobý záměr ČR je strategickým dokumentem vlády, je podkladovým materiálem nejen odborným, ale má též charakter politického dokumentu. Orgán rozhodující o zápisu školského zařízení do školského rejstříku pak je povinen zkoumat soulad žádosti s těmito záměry, aniž by byl oprávněn přitom hodnotit jejich obsah; to nepřislší ani soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 2 As 66/2010-74).
34. S námitkou, že žalovaný v daném případě nevyhověl žádosti pro důvod, který vybočuje z rámce taxativního výčtu v ust. § 148 odst. 3 školského zákona, se soud neztotožňuje a odkazuje na to, že se již výše zabýval otázkou, zda a jak je v napadeném rozhodnutí specifikováno, v čem spočívá nesoulad žádosti s DZ ČR a DZ OK, na což soud pro stručnost odkazuje a dodává, že posouzení

předmětné žádosti nebylo možno učinit bez ohledu na její soulad s DZ ČR či s DZ OK, tedy bez vyhodnocení žádosti v návaznosti na konkrétně zjištěné okolnosti v dané lokalitě, a to dle správními orgány označenými ustanoveními DZ ČR či DZ OK.

35. Městský soud v Praze nespatřuje ani rozpor s čl. 33 Listiny. Tato právní norma v odstavci 3 sice předpokládá zřizování jiných než státních škol, avšak současně stanoví, že se tak může stát pouze za podmínek stanovených zákonem. Je tedy nutné vycházet z toho, že ustanovení § 148 školského zákona ukládá ministerstvu posoudit soulad návrhu žalobce s DZ ČR a DZ OK. Jelikož v případě žalobce nebyly tyto zákonem stanovené podmínky pro jeho zápis splněny, nelze hovořit o protiústavním postupu žalovaného, pokud podaný návrh zamítl pro nesplnění zákonem daných podmínek.
36. V nyní posuzovaném případě správní orgány podle městského soudu nepochybily, pokud shledaly, že návrh žalobce na zápis základní školy do rejstříku škol a školských zařízení je v rozporu s DZ ČR, potažmo DZ OK. V kapitole B. Základní vzdělávání (DZ ČR) se uvádí, že přes zvyšující se počet žáků ve věku 6-15 let jsou kapacity základních škol v republikovém měřítku dostačující, což nevylučuje, že na místní úrovni může dojít k rozšiřování sítě škol v závislosti na demografickém vývoji v jednotlivých lokalitách. Z kapitoly 2.3.2 Základní vzdělávání (DZ OK) lze zjistit, že přes zvyšující se počet žáků ve věku 6-15 let jsou kapacity základních škol v Olomouckém kraji dostačující. K Opatřením Dlouhodobého záměru Olomouckého kraje náleží podporovat vznik tříd s alternativní pedagogikou či specificky zaměřených tříd (sportov. apod.) na základních školách, zcela výjimečně zřizovat nové ZŠ. V návaznosti na tyto skutečnosti se ministerstvo správně zabývalo zjištěním počtu a naplněnosti základních škol v posuzované lokalitě, přičemž se zaměřilo na vývoj kapacit základních škol a předpokládaný vývoj věkové kategorie žáků základních škol. Závěr prvostupňového orgánu, že v daném případě není dán důvod k zápisu další základní školy v dané lokalitě do školského rejstříku a že žádost není v souladu s Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky na období 2015-2020 ani s Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy Olomouckého kraje 2016, konkrétně kapitolou 2.3.2 Základní vzdělávání, shledává soud za zcela adekvátní okolnostem posuzovaného případu.
37. K poukazu žalobce, že skupina 18 senátorů Senátu Parlamentu České republiky podala dne 6. 11. 2017 návrh na zrušení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona coby protiústavního, soud uvádí, že samotný návrh na zrušení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, nemohl vést soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soudy i správní orgány jsou vázány platnou právní úpravou. V daném případě tedy vychází ze školského zákona včetně § 148 odst. 3 písm. a) tohoto zákona.
38. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce na ochranu legitimních očekávání a že napadené rozhodnutí se výraznou měrou odchyluje od zavedené správní praxe, neboť v předchozích obdobích nebyl DZ ČR interpretován v intencích odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyhovění žádosti nebylo podmíněno splněním podmínky nedostatečných kapacit ve stávajících školách.
39. Lze konstatovat, že žalobcem vznesená námitka je uváděna toliko v obecné poloze bez uvedení bližších podrobností (např. označením rozhodnutí žalovaného, které by signalizovalo rozdílnou správní praxi žalovaného). Bez znalosti takových údajů nelze tuto námitku přezkoumat, případně učinit závěr o její důvodnosti.
40. Závěrem v *pátém žalobním bodu* žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byly porušeny základní zásady vzdělávání dle školského zákona, konkrétně, že byla porušena zásada vzájemné úcty, respektu, názorové snášenlivosti, solidarity a důstojnosti všech účastníků vzdělávání s poukazem, že ministerstvo brání vzniku a rozvoji alternativních proudů ve vzdělávání.

41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 53/2011-109 judikoval, že „Školský zákon je postaven na jednotné úpravě poskytování vzdělávání v zásadě bez ohledu na zřizovatele školy či školského zařízení. Školský zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by školy či školská zařízení zřízená některými typy zřizovatelů vyjímalo z působnosti části či celého školského zákona, nebo které by těmto subjektům umožňovalo přijmout odchylnou úpravu. Pouze v případech, kdy je nezbytné jednotlivé typy zřizovatelů od sebe odlišit, činí tak školský zákon výslovně (srov. např. § 15 odst. 1, 2, § 47 odst. 1, § 113a odst. 2, § 113c odst. 2, § 123 § 130, § 160 – § 163 apod.). S přihlédnutím k tomu, že normy práva veřejného, mezi něž úprava školského zákona patří, jsou kogentními normami, je třeba učinit závěr, že jiné školy než státní ve smyslu Listiny musí tyto normy respektovat a nemohou se od nich smluvně odchýlit, neumožňuje-li školský zákon výslovně jiný postup.“ V návaznosti na uvedené lze konstatovat, že na všechny žadatele o zápis do rejstříku škol a školských zařízení se vztahují stejná pravidla vyjádřená ve školském zákoně, konkrétně ust. § 146 - § 148 tohoto zákona.
42. Z obsahu předloženého spisu zdejší soud neshledal, že by se správní orgány ve vztahu k žalobci či k předmětu řízení odchýlily od stanovené právní úpravy. Soud neshledal žádné porušení zásady vzájemné úcty, respektu, názorové snášenlivosti, solidarity a důstojnosti všech účastníků vzdělávání. Správní orgány dle soudu vycházely ze shromážděných podkladů, žadateli nebyla odepřena jakákoli jeho procesní práva a o žádosti bylo rozhodnuto v souladu s platnou právní úpravou. V uvedeném soud neshledal ani snahu žalovaného bránit rozvoji alternativních proudů ve vzdělávání.
43. Městský soud pro úplnost poukazuje na to, že shodnou problematikou se zdejší soud již zabýval, a to v rozsudku ze dne 1. 2. 2018, č. j. 3 A 149/2018-50, kterým zamítl žalobu shodného žalobce na přezkoumání rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 17. 4. 2018, č. j. MSMT-5487/2018-5, kterým zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 20. 12. 2017, č. j. MSMT-37248/2016-15 o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 30. 9. 2016 o zápis základní školy do rejstříku škol a školských zařízení.
44. Ze všech shora vyložených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovanému, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu